

Γιώργος Ρούσης

Ως απλός θεατής και όχι ως καθ' ύλην αρμόδιος κρίνω το έργο καλλιτεχνικά μετριότατο.

Πολιτικά, το γεγονός και μόνον ότι το έργο εμπνεύστηκε και βασίστηκε στο αυτοβιογραφικό βιβλίο ενός ανθρώπου όπως ο Βαρουφάκης, ο οποίος στο πλαίσιο ενός συνδυασμού έπαρσης και πολιτικής πλάνης, θεώρησε ότι είναι δυνατόν να συμβιβάσει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο με τα συμφέροντα του ελληνικού λαού, προς όφελος του δεύτερου, και μάλιστα ως φιλοαμερικανός, βοηθούμενος από το **ΔΝΤ** και την **Λαγκάρντ**, αποτελεί από δείγμα γραφής των πολιτικών πεποιθήσεων του ίδιου του Γαβρά.

Σε αυτό το πλαίσιο ο Βαρουφάκης, ουδεμία σχέση έχων με την αριστερά, και αντιθέτως εκθέτοντάς την ανεπανόρθωτα, εμφανίζεται ούτε λίγο, ούτε πολύ, σαν τον σύγχρονο Άρη, και η επάνοδος στον παλιό καλό ΣΥΡΙΖΑ της εποχής του ως η σωτηρία του λαού μας .

Ήτοι κακότεχνος ύμνος προς ένα πολιτικό τσαρλατάνο, που επιμένει να οραματίζεται έναν πιο ανθρώπινο καπιταλισμό κι έναν καλύτερο ιμπεριαλισμό.